

A NIEČO OD TÝCH, KTORÝCH MÚZA NEFAULUJE, ALE IBA KOPE ...

SNY ZO SNEHOVEJ KOLÍSKY

Máme svoje sny. Máme túžby. Máme svoje ciele. Všetci ich majú. Tie malé hrejivé iskričky v našom vnútri, ktoré nám dávajú nádej. Nádej, že aj keď je naša momentálna situácia zničujúca, tak raz možno bude lepšie. Pre nádej sme schopní obetovať čokoľvek. Pre svoje sny. A mnohokrát je to jediná vec, ktorá nás drží pri živote, to pre čo sme ochotní obetovať toľko veľa.

Aj ja mám svoj sen, svoj cieľ. Nie je to kariéra, ani nejaká materiálna vec. Môj cieľ je prostý, no stačí iba krok vedľa, a pridám sa ku svojim predkom. Dámy a páni, ja bojujem o život...

Studené vločky mi dopadajú na špinavú zarastenú tvár a zneužívajú ten posledný kúsok tepla, čo mi ostal, aby sa zmenili na drobné kvapôčky. Stekajú mi pod starý kabát, akoby sa tam chceli ukryť. Kráčam pustou ulicou, ktorú osvetľujú vianočné svietielka. Ľadový sneh mi praští pod nohami a stále bezcitnejšie ma bodá svojím chladom. Z domov počujem veselé šantenie detí. Statočne ich ignorujem, hoci mi tak veľmi pripomínajú, že aj ja som tak kedysi žil. Zhrbím plecيا pod svojím bremenom. Spomienky sa vynoria ako nenásytné harpyje, ktoré chcú zo mňa vytrhnúť aj posledný kúsok života. Aj ja som kedysi mal rodinu. Mal som krásnu manželku a plánovali sme, že budeme mať dieťa. Chcel som len pokojný život so svojimi blízkymi. Ale nič z toho sa neudialo a ja som skončil tu. Naozaj som chcel až tak veľa? Spomenul som si, ako som kedysi so svojou rodinou v tomto čase sedával pod vianočným stromčekom. Oni tam asi znova sedia, ale ja som skončil ako ten, na

koho by si každý spomenul ako na posledného. Som ten, ktorému sa človek ani neobťažuje dať korunu, hoci o ňu na kolenách prosím. Viem, že sa nič nestane, hoci neprestávam dúfať. Aj ja medzi nich patrí, ako hovoria ostatní, k špinavým. K bezdomovcom. Túlam sa ulicami už deväť a pol mesiaca, ale toto je predsa len nové. Zažil som jar, leto aj jeseň, ale zima je pre mňa nová. Vždy som ju prežil v teple domova, ale teraz cítim jej skutočnú silu. Nebol som pripravený, keď prišla. Pri mínus jedenástich stupňoch kráčam temnými uličkami a hľadám

miesto, kde by som sa ohrial. Chcem nájsť aspoň kúsok jedla, ktorý by aspoň trochu ukojil môj hlad. Pátram po mieste, kde by si mohlo odpočinúť bolavé telo a kde by som mohol prečkať noc. Tuho si k sebe pritisnem starý potrhávaný kabát, aby ma mohol zahriať. Našiel som ho už pred mesiacmi a odvtedy som ho takmer neskladal. Pôvodne mi prinášal aspoň trochu tepla, ale teraz len uchovával chlad mojich kostí. Okolo krku mám ešte dotrhanejší šál, ktorého pôvodnú farbu už nie je možné určiť. Dľaňami zaťatými v päst si pridržam dlhý kabát, ktorý mi



studený vietor nemilosrdne strháva z tela. Ruky mi mrznú, už dávno na nich mám omrzliny. No nevzdávam sa a kráčam vpred. Snehové vločky ďalej padajú a ako ostré ihlice ma bodajú do tela. Kedysi mi prišli nádherné, no dnes už poznám aj ich krutú stránku. Do nôh mi vystrelí ostrá bolesť. Aj napriek teplým nohaviciam, ktoré som nedávno našiel, mi mrznú a bolia. Došiel som až na koniec ulice, ale nikde nikoho. Úprimne som dúfal, že aspoň dnes sa nájde dobrá duša, ktorá by ma prichýľila. Sú predsa